

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

ΦΙΛΟΔΟΣΙΑ ἔχουσα συνείδησιν ἐν ἑαυτῇ πάντοτε θὰ ᾗ ὡς ἐργατικός καὶ πιστὸς μηχανικός, καὶ θέλει στρώσει τὴν ὁδὸν, καὶ γεφυρώσει τοὺς χάνδακας μεταξὺ ἑαυτῆς καὶ τῆς ἐπιτυχίας διὰ τῆς λεπτοτέρας καὶ πιστοτέρας ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ν' ἀναβῶμεν ὑψηλότερον, δίδεται μόνον ὅταν ἐξεπληρώσαμεν τὸ καθήκον τῆς ἐνεστώσης ἡμῶν σφαίρας. Ὁ ἄνθρωπος ἀποδεικνύει ἑαυτὸν κατὰλληλον νὰ ἀναβῇ ὑψηλότερον ὅταν ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι πιστὸς ἐνθα εὐρηται. Ἐκεῖνος δὲ ὅστις δὲν ἐκτελεῖ καλῶς τὸ καθήκον του ἐν τῇ ἐνεστώσει αὐτοῦ θάσει, ποθεῖ δὲ ν' ἀναβῇ ὑψηλότερον, οὔτε κατάλληλος εἶναι νὰ μένῃ ἐνθα εὐρίσκεται, οὔτε καὶ ὑψηλότερον νὰ ἀναβῇ εἶναι ἤδη παραπολὺ ὑψηλὰ καὶ πρέπει νὰ κατέλθῃ.

Παρατηρήσατε τὸ τέλος τῆς κοσμικῆς φιλοδοξίας. Λάβετε τοὺς τέσσαρας μεγαλητέρους δυνάστας οἵτινες ποτὲ ἐκάθισαν ἐπὶ θρόνου. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅταν καθυπέταξεν ἐντελῶς τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἐκλαυσεν ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχον πλείοτερα νὰ κατακτήσῃ, καὶ ἐπὶ τέλους ἔθεσε πῦρ εἰς μίαν πόλιν, ἀποθανῶν ἐν μέσῳ σκηνῆς ἀκολασίας. Ὁ Ἀννίβας, ὅστις ἐπλήρωσε τρεῖς μεδίμνους ἐκ τῶν δακτυλίων τὰ ὅποια ἀφείλε ἀπὸ τοὺς φονευθέντας ἵππους, ἀπέθανε δηλητηριασθεὶς ἰδίᾳ χειρὶ, ἄγνωστος καὶ ἀκλαυστος εἰς ξένην γῆν. Ὁ Καῖσαρ κατακτήσας 800 πόλεις καὶ βάρβας τὰ ἱμάτια αὐτοῦ διὰ τοῦ αἵματος ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἐκ τῶν ἐχθρῶν του ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ φίλων, ἐν αὐτῷ τῷ μέρει ὅπου ὑπῆρξεν ἡ σκηνὴ τοῦ καλλιτέρου αὐτοῦ θριάμβου. Ὁ Ναπολέων, ἀφοῦ ἐγένετο ἡ μάστιξ τῆς Εὐρώπης, καὶ ὁ ἐρηματοῦς τῆς χώρας αὐτοῦ, ἀπέθανεν ἐν ἐξορίᾳ ἠττημένος καὶ αἰχμάλωτος.

Μέχρι σήμερον κατὰ τὴν στέφιν νέου Πάπα, ὁ τελετάρχης φέρει ἡναμμένην λαμπάδα ἐν μιᾷ χειρὶ ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ κάλαμον, φέροντα εἰς τὴν μίαν ἀκρὰν στουπίον. Τὸ στουπίον ἀνάπτεται, ἐπὶ στιγμὴν φεγ-

γοβολεῖ εἶτα δὲ σβέννυται, καὶ ἡ λεπτὴ τέφρα πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ ποντίφηκος ὅταν ὁ ἱερεὺς ψάλλῃ, ἐν ἐναρμονίᾳ φωνῆ, ἁ Ἁγίε Πάτερ, οὕτω παρέρχεται ἡ τοῦ κόσμου δόξα».

Ἡ ΕΠΑΙΤΕΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οὐδέποτε ἡ ἐπαιτεία ἦρε τοσοῦτον τὴν κεφαλὴν ἐν Ἀθήναις ὅσον ἐπ' ἐσχάτων. Λυπηρὸν τοῖσι νὰ βλέπῃ τις τοσοῦτους πράγματι ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον στερομένους τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ζητοῦντας ἕλεος παρὰ τῶν διαβατῶν. Ἐνθυμούμεθα ἄλλοτε ὅτι ἐν τῇ πόλει ἡμῶν σπάνιον ἀπάντημα ἦν ἡ ζήτησις ἐλεημοσύνης. Σήμερον εἶναι ἀδύνατον νὰ διέλθῃ τις τὰς κεντρικωτέρας γωνίας τῶν ὁδῶν τῶν Ἀθηνῶν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἀναπήρους, βωβούς, τυφλοὺς, βακκενδύτας, γυναῖκας κρατούσας βρέφη, ἀπομάχους, ἢ παντοίους ἄλλους ψωμοζήτας τείνοντας τὴν χεῖρα καὶ διὰ ῥητορικῆς ἐκφράσεως ἢ μορφασμῶν ἀπαιτοῦντας τὴν συνδρομὴν τῶν διαβατῶν. Τὸ αἷτιον τῆς τοσαύτης συρροῆς νομίζομεν δὲν δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς αἰφνιδίαν τροπὴν τῆς κοινωνίας ἡμῶν εἰς ἐνδειαν καὶ κακοδαιμονίαν· πολὺ φοβούμεθα ὅτι ἡ πυκνὴ αὕτη φάλαγγς τῶν ἐπαιτῶν σχηματίζεται ἐκ νεοσυλλέκτων ἐκ πάσης τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐπιεικεία καὶ εὐσπλαγχνία εἶναι καθήκοντα χριστιανικά· μεταβάλλοντα ὁμῶς εἰς κακίαν ὁσάκις ἐνθαρρύνουσι τὴν ἀργίαν καὶ κερδοσκοπίαν. Πολὺ φοβούμεθα ὅτι οἱ βωβοὶ παῖδες οἱ ὡς φρουροὶ πάσης γωνίας τῶν κεντρικωτέρων ἡμῶν ὁδῶν τεταγμένοι, εἰσὶν ἀντιπρόσωποι, ἄκοντες ἴσως, κερδοσκοπίων μετερχομένων ἐπάγγελμα ἥκιστα ἐπίζηλον. Διὰ τοῦτο νομίζομεν καλὸν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν σύντονον μέριμναν τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς ἐπὶ τῆς τοιαύτης καταστάσεως καὶ νὰ συστήσωμεν αὐτῇ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τοὺς πράγματι ἀπόρους καὶ ἀνεστίους ἀπ' ἐκείνων οἵτινες χρησιμεύουσι ὡς ὄργανα κερδοσκοπίων, καὶ τοὺς μὲν πρώτους νὰ τοποθετήσῃ εἰς τὸ ἡμέτερον πτωχα-

κομειον, τούς δὲ δευτέρους καὶ τούς συνεργούς αὐτῶν νὰ τιμωρήσῃ παραδειγματικῶς ἐκπληροῦσα οὕτω καθήκον ἐπιβαλλόμενον αὐτῇ παρὰ τῶν νόμων τῆς πολιτείας ἧς ἐτάχθη φρουρός.

ΑΡΓΙΑ

Τὴν ἀργίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας ἐτιμῶρουσαν αὐστηρῶς, διὰ τοῦτο καὶ τὴν κατηγορίαν ὠνόμαζον Ἀργίας Γραφίαν. Ἀλλήμονες καὶ ἀργοὶ κατεδιώκοντο ἐν Ἀθήναις ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦν δὲ πᾶς τις ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ ἕθεν βίον (Ἡροδ. Β. 177) κατὰ μὲν τινὰς καὶ ὁ Δράκων αὐτὸς εἶχε θέσει νόμους κατὰ τῆς ἀργίας, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Σόλων λαβὼν παρὰ τῶν Αἰγυπτίων τὸν νόμον τοῦτον εἰσήγαγεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, κατ' ἄλλους πάλιν ὁ Πεισίστρατος πρῶτος ἐθέκε νόμον τοιοῦτον ἐν Ἀθήναις (Πλουτ. σελ. 31). Κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, ὅστις ἀργίας νόμος ὠνόμαζε τὸ, οἱ πένητες πάντες ὄφειλον ν' ἀποδείξωσιν ὅτι μετήρχοντο ἐντιμὸν τι ἐπάγγελμα, ἐξ οὗ ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν (Ἰσοκρ. ἀρειοπαγ. 17). Ἐάν τις ἐζημιῶν τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ ἕνεκα τῆς ἀργίας του εἰσήγετο εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ ἀρχοντος ἐπωνύμου, οὐ μόνον ὑπὸ μέλους τινὸς τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ὑφ' ὁποιοῦδήποτε πολίτου (Δημοσθ. κ. Εὐβουλ. σελ. 1308). Ὅτε ὁ Ἄρειος Πάγος εἶχεν ἐτιμῶσαι τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἀρχὼν εἰσήγε τὴν κατηγορίαν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο. Ὁ κατὰ πρῶτον ἐπ' ἀργία κατηγορούμενος ἐτιμωρεῖτο διὰ ζήμιας (Πολυδ. Η. 42). Κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος κατεδικάζετο εἰς ἀτιμίαν καὶ ὁ ἀπαξ ἀργίας ἔνοχος κρινόμενος (Πλουτ. ἀπετ.) Ὁ νόμος οὗτος ἐτροπολογήθη ὑπὸ τοῦ Σόλωνος τάξαντος ἀτιμίαν ἐπὶ τῷ τριῶν ἐπὶ ἀργία καταδικασμένῳ.

Ἐπειδὴ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον ἦν διαπεπισμένη ἡ καθόλου ἐπιτήρησις τῆς διαγωγῆς τῶν πολιτῶν, ἠδύνατο νὰ ἐπεμβαίῃ καὶ εἰς τὰ τῆς ἀργίας, καὶ ἂν δὲν εἰσήγε τις εἰς αὐτὸν κατηγορίαν κατὰ ἐνόχου. Ὁ Αἰλιανὸς ἀναφέρει (11 ἰστ. Δ. Ι.) ὅτι παρόμοιος νόμος ὑπῆρχε καὶ εἰς τὰς Σάρδεις.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΠΥΛΑΣ ΤΗΣ ΜΕΚΚΑΣ

Ἐάν τὸ δέκατον τῶν ὄσων περὶ τῆς Μέκκας λέγονται ἦσαν ἀληθῆ, ἡ «Μήτηρ τῶν πόλεων», θὰ ἤξιζε τὸν κόπον ἐπισκέψεως καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπωτάτης τῆς γῆς γωνίας, μεθ' ὅλην τὴν ἀθλιότητα τῶν μέσων πρὸς οἰκιστὴν τὰ ὅποια θὰ εὕρισκε τις ἀφικνούμενος ἐκεῖ. Τὸ κέντρον τὸ ἐπισύρον μᾶλλον τὴν περιέργειαν εἶναι τὸ Βεῖτ Οὐλλάχ, ἢ τὸ Μέγα Τζαμίον, τὸ μόνον δημόσιον ἐν τῇ πόλει οἰκοδόμημα, δυνάμενον νὰ χωρήσῃ ἐν αὐτῷ 35,000 ἀνθρώπων ὁ δὲ πυρὴν τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς λατρείας ἐντὸς τοῦ Τζαμίου εἶναι ἡ Καάβα, ἐπίμηκες λίθινον οἰκοδόμημα, 36—40

ποδῶν ὕψους, 18 βημάτων μήκους, καὶ 14 πλάτους. Ὁ ἀληθὴς μωαμεθανὸς, ἐάν Τούρκος, Ἀραβὺς, Ἀφγανὸς, Πέρσης ἢ Ἰνδὸς ἢ οὗτος, πιστεύει ὅτι καλύπτει αὕτη τὸ μέρος ἐφ' οὗ ὁ Ἀδάμ ἐτέλεσε τὴν πρώτην τῆς λατρείας πράξιν μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Ἐδέμ ἔξωσιν αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ ἐκ μετανοίας πρώτη αὕτη αὐτοῦ προσευχὴ, ἐγένετο ἐντὸς σκηνῆς ἐπὶ τούτῳ σταλαίσης πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Καθὼς αἱ σκηναὶ δὲν εἶναι διαρκεῖς ἢ σταθεραὶ, ὁ Σῆθ, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἤγειρε στερεώτερον οἰκοδόμημα, βραδύτερον δὲ ὁ Ἀβραάμ καὶ Ἰωσήφ εἰσάγονται ὅπως τελέσωσι ἔργα τινὰ τεχνίτου σχετικῶς πρὸς τὴν Καάβαν. Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τούτου πυρῆνος ὑπάρχει, ἵνα εἰπωμεν οὕτω, σπόρος ἐτι ἱερώτερος — ἡ περίφημος μέλαινα λίθος, περὶ ἣν κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν χιλιάδες προσκυνητῶν συνωθῶνται βιαίως νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, ἀθροῦμενοι, ἀγκωνιζόμενοι, ὑβρίζοντες ἀλλήλους, ὅπως δυνήθωσι νὰ ψύσωσι μόνον, ἢ ὅπερ θερμότερον ποθοῦσιν, ἀσπασθῶσιν αὐτήν. Οἱ Μωαμεθανοὶ κηρύττουσιν ὅτι ἔλαβε τὸ χρῶμα τῆς ἐκ τῶν ἀπέριων ἀσπασμῶν τοὺς ὁποίους ἔλαβε, ἀλλ' ὁ Barckhardt ἐβεβαίωσε ὅτι ἦτο ἡφαιστιώδους καταγωγῆς, ἐνῶ ὁ Burton, ὁ γνωστότατος ἀγγλὸς περιηγητὴς, ὅστις μετέβη ἐκεῖ μεταμφιεσμένος προσκυνητῆς, καὶ παρατήρησεν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον ἐνῶ προσκύνει αὐτὴν ταπεινῶς (ὡς οἱ συνάδελφοι αὐτῷ προσκυνῆται ἐνόμιζον) ἐξῆλθε πεπεισμένος ὅτι ἡ ἀγία αὕτη λίθος ἦτο ἀερόλιθος. Ἡ Καάβα ὡς τῶρα ἔχει, ἐκτίσθη τὸ 1627, ἀκριβῶς χίλια ἔτη μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Μέκκας ὑπὸ τοῦ προφήτου.

Πᾶς ἀληθὴς μωαμεθανὸς ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Μέκκαν πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, καὶ ὅστις δῆποτε δὲν κατέχεται ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου πάθους χαρακτηρίζεται ὑπὸ «τῶν πιστῶν» ὡς ἐβραῖος ἢ χριστιανὸς — χαρακτηρισμοὶ οὗτοι, οἵτινες, περιάπτουσι τὴν ἐσχάτην περιφρόνησιν. Τὸ θῆρος καραβάνια διασχίζουσι τὴν ἔρημον τῆς Ἀραβίας ἀπὸ πάντων τῶν μερῶν τοῦ μουσουλμανικοῦ κόσμου, εἰς τινὰ δ' ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς πόλεως ἕκαστος προσκυνητῆς ὄφισταται τὴν τελετὴν τοῦ Ἐλ-Ἰχράμ — ἦτοι, ἐν τινι μισάτ, ἢ ὠρισμένῳ σημείῳ, πρέπει ν' ἀπορρίψῃ τὴν συνήθη αὐτοῦ περιβολὴν καὶ νὰ ἐνδυθῇ τὸ λευκὸν ἐνδυμα τοῦ χατζῆ ἢ τοῦ προσκυνητοῦ. Κατὰ πρῶτον ξυρίζεται κατὰ τὴν κεφαλὴν, κόπτει τοὺς ὄνυχάς του, καὶ στρίφει τοὺς μύστακας· εἶτα λούεται, καὶ ἀλείφεται με ἀρωματικὸν ὑγρὸν. Τὸ ἐνδυμα εἶναι ἀπλοῦν συνιστάμενον ἐκ δύο νέων λευκῶν ὀθονῶν ἢ μάκτρων — ὡς τινες αὐτὰ καλοῦσι — ἕκαστον ἐξ ποδῶν μήκους καὶ τριῶν καὶ ἡμίσεως πλάτους, καὶ κεκοσμημένον δι' ἐρυθρῶν ταιγιῶν καὶ κροσσῶν. Τὸ Ἰζάρ ἢ ὑπενδύτης, περιβάλλει τὸ στέρνον· τὸ δὲ ἐπικάλυμμα καλούμενον ῥίδα, ῥίπτεται ἐπὶ τῆς ῥάχους καὶ στερεοῦται διὰ κόμβου εἰς τὸ δεξιὸν πλευρὸν, ἀφίρον τὸν βραχίονα καὶ τὸν ὤμον γυμνά. Τελειωθείσης τῆς διακοσμῆσεως ταύτης, τὰ πρόσωπα τῶν προσκυνητῶν στρέφονται πρὸς τὴν Μέκκαν ἕκαστος δ' ἐπιτάσσεται νὰ ἐκφωνήσῃ τὴν ἐ-

ξῆς προσευχῆν. — «Ἀφιερωτὴν προσκύνῃσιν ταύτην εἰς τὸν παντοδύναμον Ἀλλάχ.» Συνοδεύεται δὲ αὕτη δι' ἐτέρας προσευχῆς, τὴν ὁποίαν ἐκφωνεῖ ὁ προσκυνητῆς χωρὶς νὰ ἐγερθῇ ἐκ τοῦ καθίσματος αὐτοῦ· εἶτα δὲ οἱ ὄμιλοι ἐκφωνοῦσι τὸ ἰδιαιτέρον ἄσμα τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ λέξεως, Α α μ π α ὕ κ (Ἰδοὺ εἰμί):

Ἰδοὺ εἰμί, ὦ Οὐλλάχ ἰδοὺ εἰμί — οὐδένα ἔχεις ὅμοιον ἰδοὺ εἰμί — ἀληθῶς ὁ αἶνος καὶ ἡ εὐλογία εἰσὶ σὰ καὶ αὕτη ἡ βασιλεία· δὲν ἔχεις ὅμοιον, ἰδοὺ εἰμί. — Καθ' ὅλον τὸν δρόμον ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου ἡ λέξις Λαμπαῦκ ἐκχύνεται ἀπὸ τοῦ λάρυγγος τῶν καθαγιασθέντων προσκυνητῶν, ὅταν δ' ἐπὶ τέλους ἡ πόλις ἀποκαλυφθῇ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, ὁ ἀὴρ πληροῦται ἐκ τῆς σφοδρᾶς αὐτῶν ἐκφωνήσεως τοῦ ἄσματος. Ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ — ἦτοι τοῦ ἱεροῦ χώρου τοῦ περὶ τὴν Μέκκαν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου προσκυνητῆς καὶ ἔμπορος ἐπίσης ὑποχρεοῦνται νὰ φέρωσι τὸ ἱερὸν λευκὸν ἐνδυμα — ἐπικρατοῦσιν αὐστηροὶ περὶ τὴν βίωσιν κανόνες, πᾶσα παράβασις τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἐξιλεοῦται διὰ τῆς θυσίας ἐνὸς προβάτου· τινὲς τῶν παραγγελιῶν τούτων καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν καὶ παρὰ τῶν χριστιανῶν. Πλὴν τῆς ἀγνοήτου περὶ τὴν διαγωγὴν, σεβασμὸς πρὸς τὴν ζωὴν τῶν ζώων σπουδαίως ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν προσκυνητῶν ῥητῶς ἀπαγορεύεται αὐτοῖς νὰ διαταράττωσι πτηνὰ ἢ νὰ βάλλωσι κατ' αὐτῶν διὰ πυροβόλου, πᾶσα δὲ βλάβη προξενουμένη εἰς τε τὰς φυτείας καὶ τὰ δένδρα τίθησι τὸν διαπράττοντα ὑπὸ τὴν κατάραν τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ἀποκοπὴ τῶν ὀνύχων, τὸ ξύρισμα καὶ τὰ παρόμοια θεωροῦνται ὡς βέβηλοι πράξεις.

Καὶ αἱ γυναῖκες μεταβαίνουσαι εἰς προσκύνῃσιν ὑποχρεοῦνται νὰ φορῶσι ἴδιον ἐνδυμα ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ, τοῦτο δὲ, ὡς καὶ ἡ ἑλλειψὶς σεβασμοῦ ἦτις χαρακτηρίζει πολλοὺς τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος προσκυνητῶν ἐκ τῆς συνοδείας ἡμῶν ἔλαβον τὸ Ἰχράμ συγχρόνως μετ' ἡμᾶς. Ἐφάνησαν ἐνδεδυμένοι μετ' ἑμᾶς φορέματα καὶ ἡλλαξαν τὸ Ἰζάρ, τὸ λεπτόν ἐκεῖνο ἐκ μουσλίνας κάλυμμα τὸ ὁποῖον σκέπει χωρὶς νὰ κρύπτῃ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου, ἀντὶ χονδροειδοῦς προσωπίδος κατεσκευασμένης ἐκ φύλλων φοινίκων, μετ' ὅπως ὅπως βλέπωσι. Δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ γελάσω ὅταν τὰ παράδοξα ἐκεῖνα πρόσωπα ἐφάνησαν ἐνώπιόν μου, κρίνων δὲ ἐκ τῆς σαλεύσεως τῶν ὤμων των, καὶ αὐταὶ οὐδόπως ἔμειναν ἀμέτοχοι τῆς θυμηδίας ταύτης.

Πλησιάζοντα εἰς τὴν Μέκκαν τὰ καραβάνια αἰετοποτε προσβάλλονται ὑπὸ συμμοριῶν ληστῶν· τὰ στενά καὶ δύσβατα μέρη ὅθεν διέρχονται παρέχουσι πλήρη εὐκαιρίαν πρὸς διάπραξιν λαφυραγωγίας, ὥστε ὁ κρότος τῶν τουφεκίων καὶ πιστολίων πάντοτε ἀναμίγνυται μετ' ἡμᾶς τοῦ Α α μ π α ὕ κ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο μέρος τῆς ὁδοπορίας εἶναι σκηνὴ συγχύσεως καὶ ἀταξίας, ἦν κάλλιον ν' ἀκούῃ τις περιγραφομένην ἢ νὰ ἦναι αὐτόπτης αὐτῆς μάρτυς. Ἀλλὰ

καὶ τοῦτο τελειώνει καὶ τὸ τέρμα πρὸς ὃ οἱ προσκυνῆται διευθύνονται φαίνεται ἐγγίζον.

Πλὴν τοῦ ἀσπασμοῦ τῆς Μελαίνης Λίθου καὶ τῶν συνήθων προσευχῶν καὶ ἱκεσιῶν καὶ τῆς τελέσεως ἐπτάκις τοῦ κύκλου τῆς Καάβα, εἶναι ἀνάγκη ὅπως οἱ προσκυνῆται πῶσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς ἱερᾶς πηγῆς τοῦ Ζέμ. Μεθ' ὅλας τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, οἱ προσκυνῆται συνήθως συστρέφουσι τὸ πρόσωπον μετέχοντες αὐτοῦ, ἀποτέλεσμα τοῦτο δι' ὃ δὲν πρέπει τις ν' ἀπορῆ, ὅταν γινώσκῃ ὅτι γεννᾶ ἀσθενείας καὶ ἔχει γῆυσιν ὡς ἔγχυμα ἄλατος ἐν μεγάλῳ ποτηρίῳ θερμοῦ ὕδατος. Μολαταῦτα οἱ φύλακες τῆς πηγῆς πολλὰ ἀπολαμβάνουσι κέρδη. Τὸ ὕδωρ ἀποστέλλεται εἰς μεμακρυσμένης χώρας ἐντὸς μεγάλων πηλίνων λαγίμων, καὶ ὁ εὐσεβὴς μωαμεθανὸς πιστεύει ὅτι τοῦτο καθαρίζει τὴν ὄρασιν, ἐνῶ ὀλίγαι τούτου σταγόνας κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου σώζουσι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Σατανᾶ. Οἱ προσκυνῆται ἐπισκέπτονται ἐπίσης τὸ ὄρος Ἀραφάτ, κείμενον δώδεκα μίλια ἀπὸ τῆς Μέκκας καὶ πιστεύεται παρ' αὐτῶν ὅτι εἶναι τὸ σημεῖον ἐνθα ἡ Εὐα ἐστάθη καὶ περὶ τὸ ὁποῖον διήλθεν τὰς ἡμέρας αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἀδάμ.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ὁ Ἰούνιος λατινιστῶν Junius ἦτο τέταρτος μὴν εἰς τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ Ῥωμύλου. Ἡ ἐτοιμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ μῆνος τούτου, φαίνεται προερχομένη ἐκ τῆς θεᾶς Ἥρας, ἣτις παρὰ Λατίνους ἐλέγετο Juno καὶ ἦτο ἀφιερωμένη εἰς αὐτὴν, ἢ ἐκ τοῦ Juniores (νεοί), διότι δῆθεν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκάλεσαν οὕτω αὐτὸν πρὸς τιμὴν τῆς νεότητος, ἢ ἐκ τοῦ Ἰουνίου Βρούτου, ἰδρυτοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐλευθερίας.

Τὸν μῆνα τοῦτον ἐζωγράφουν οἱ παλαιοὶ ὡς νεανίσκον φοροῦντα χλαμύδα πρασινόχρουν, ἔχοντα στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς, καλῶν ὀπωρῶν κρεμάμενον εἰς τὸν βραχίονα καὶ ἀετὸν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Μετ' ἡμᾶς ἐκράτει τὸ σημεῖον τοῦ Καρκίνου εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβαίνων ὁ ἥλιος τὴν 10—22 κἀμνει τὸ θεινὸν ἡλιοστάσιον· τῶντι δὲ τῆς σφαιρας αὐτῆς, ἡ ὁποία τότε φαίνεται μὲν στάσιμος, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν ἀρχίζει νὰ ὀπισθοδρομῇ, εἶναι τύπος ἀρμοδιώτατος ὁ τὴν κίνησιν ἀλλόκοτος Καρκίνος.

Τὴν 24 Ἰουνίου ἦτε Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ Ἐκκλησία τελοῦσι τὴν μνήμην τῶν γενεθλίων τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Τὴν προηγουμένην δὲ τῆς ἐορτῆς νύκτα συνεθίζουσι ν' ἀνάπτωσι πολυπληθεῖς πυρὰς, ὑπὲρ ἃς εὐθύμως παιδία καὶ γέροντες, καὶ μητέρες, μετὰ τῶν τέκνων των πηδῶσιν, εἴτε ὀρχοῦνται κύκλω, διάφορα ἄσματα ψάλλοντες. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι ἀρχαιοτάτη. Τινὲς τῶν ἀρχαιολόγων εὗρον ἐν αὐτῇ ἵχνη τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐορτῆς τῶν Παλιλίων τελευτῶν τὴν 21 Ἀπριλίου πρὸς τιμὴν τοῦ ἀγροτικοῦ θεοῦ ἢ θεᾶς Πάλης (Pales) καθ' ἣν καὶ πυραὶ ἀνήπτοντο καὶ πολλὰ ἐγίνοντο ὅμοια πρὸς τὰ νῦν. Ἐ-

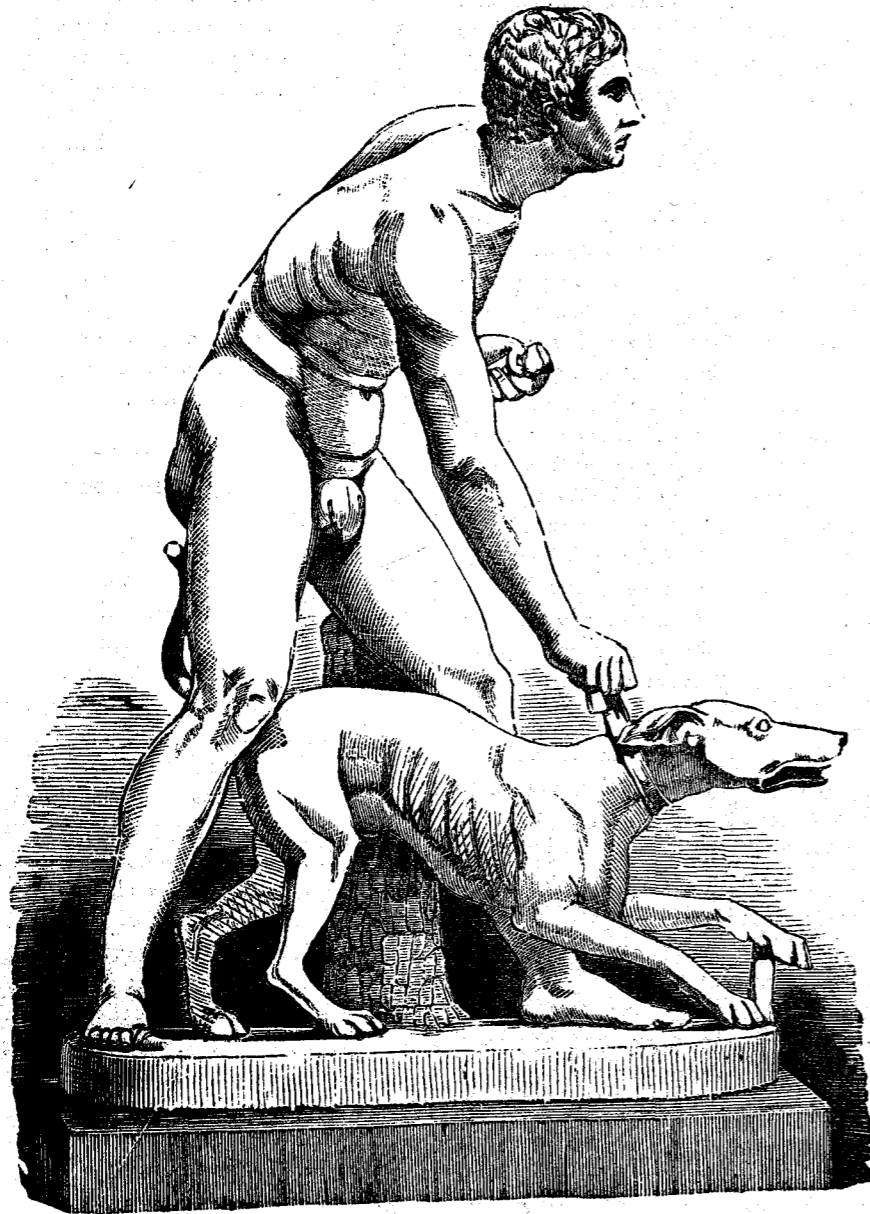
τεροι δὲ λέγουσι ὅτι τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην τελούμενα εἰσὶ λείψανα τῆς ἑορτῆς τῶν ἡλιοστασιῶν. Κρατύνουσι τὴν γνώμην ταύτην καὶ ἔχνη τῆς λατρείας τοῦ συροφοινικικοῦ θεοῦ Βάαλ ἢ Βήλ (ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν ἥλιον) περισωθέντα παρὰ τοῖς ἀρκτοῖς λαοῖς καὶ συνδεόμενα μετὰ τῆς τελετῆς τῶν πυρῶν. . .

Ἐκ τῆς Βίβλου μανθάνομεν ὅτι πρὸς τιμὴν τοῦ

τὴν 24 Ἰουνίου, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Σαρακηνοῖς.
Ἐκ Πατρῶν. N. Θ.

Ἡ παρούσα εἰκὼν εἶναι ἔργον τοῦ καλλιτέχνου Ἰωάννου Γκίβσον βραβευθεῖσα ἐν τῇ Παγκοσμίῳ ἐκθέσει τοῦ Λονδίνου, ἐν ἔτει 1851.

«Τὸ ἔργον τοῦ τεχνίτου τούτου» λέγει τὸ σύγ-

Βάαλ οἱ Χαναανοῖοι ἤπτον πυρὰς, ἃς ἐπήδων (Δευτερο. ιη. 10). Καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντιοῖς ἦσαν μεγάλας διαδεδομέναι αἱ τοιαῦται τελεταί, καὶ διὰ τοῦτο ἀπηγόρευσεν αὐτάς, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, ἢ ἐν Τρούλλῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἕκτη οἰκουμένην σύνοδος (680 μ. Χ.). Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ἐτελοῦντο παραπλήσια κατὰ

γράμμα τοῦ κυρίου Στεφάνου Ξένου (Παγκόσμιος Ἐκθεσις), «παριστᾶ γυμνὸν ἄνδρα ἡμισκυμμένον καὶ κρατοῦντα ἀπὸ τὸν κρίκον κύνα ὄρητικόν, θέλοντα ν' ἀφελθῇ κατόπιν τοῦ θηρεύματος. Ἡ δὲ φυσιογνωμία τοῦ ἀγάλματος φαίνεται καὶ αὐτὴ ἐπίσης προσηλωμένη μακρὰν πρὸς τὴν θήραν. Ὁ Ἕλλην κυνηγὸς εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κρατεῖ τεμάχιον δόρατος.»

ΜΑΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΝΑ αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσίας

Τοιοῦτον εἶναι τὸ ὠραῖον τοῦτο καλλιτέχνημα δ καὶ πολλάκις ἐν τῷ ἡμετέρῳ πρό τινων χρόνων συστηθὲν πολυτεχνεῖῳ τὸ ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς βαῖνον ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον ἀρκετῶν διαγωνισμῶν.

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσίας, ἣς τὴν εἰκόνα παρατίθεμεν, ἀπέθανε τῇ 22 Μαΐου, παθοῦσα ἐκ χρονίας νόσου. Ἦτο θυγάτηρ τοῦ μεγάλου δούκῃ τῆς Ἑσσης Δάρμσταδ, γεννηθεῖσα τῷ 1824 καὶ συζευθεῖσα τὸν μέγα δούκα Ἀλέξανδρον τὸ 1841, κληρονόμον

τοῦ ῥωσικοῦ θρόνου καὶ υἱὸν τοῦ Νικολάου. Ὁ γάμος οὗτος ἐγένετο ἐξ ἔρωτος. Ὁ Τσάρεβιτς εἶχε σταλῆ εἰς Καρλοῦε ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ὅστις ἐπέθυμι νὰ ἴδῃ αὐτὸν νυμφευόμενον μίαν τῶν δύο θυγατέρων τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Βάδης. Ἀλλ' ὁ Ἀλέξανδρος διερχόμενος τὴν Γερμανίαν ἔλαβε πρόσκλησιν ὑπὸ τοῦ μεγάλου δουκὸς τῆς Ἑσσης νὰ μείνῃ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Δάρμσταδ ἐνθα ἐνέτυχε τῇ νέᾳ πριγγιπτήσῃ ἣτις τὸν κατεμάγευσε καὶ ἦν ἀπεράσιε νὰ νυμφευθῇ.

Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν ἕξ τέκνα. Ἡ αὐτοκράτειρα λίαν εὐσεβὴς οὐδέποτε ἀνεμίχθη εἰς τὴν πολιτικὴν, μόνον εἰς ἔργα εὐποιίας ἀσχολουμένη. Πολὺ συνετέλεσε εἰς τὴν ἰδρύσιν σχολείων πρὸς ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων καὶ πολλῶν ἄλλων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων ἐν Ῥωσίᾳ.

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς αὐτοκράτειρας ὁ Τζάρος ἀνήγγειλε τοῖς ὑπηκόοις αὐτοῦ τὸ λυπηρὸν γεγονός διὰ τοῦ ἐξῆς ἐγγράφου.

Ἄἤμεῖς Ἀλέξανδρος Β' κλ. Θεῖα χάριτι, γνωστὸν ποιούμεν διὰ τοῦ παρόντος τοῖς πιστοῖς ἡμῶν ὑπηκόοις ὅτι ὁ Παντοδύναμος Θεὸς εὐηρεστήθη ἐν τῇ ἀνεξερευνήτῳ βουλῇ τῆς Θεῖας αὐτοῦ Προνοίας, νὰ καταπέμψῃ ἐφ' ἡμᾶς πικρὰν δοκιμασίαν ἀποστείλας ἡμῖν καὶ πάσῃ τῇ οἰκογενείᾳ ἡμῶν ἀφθιτον θλίψιν, διότι τῇ 22 Μαΐου, ἡ προσφιλεῖς ἡμῶν σύζυγος, ἡ αὐτοκράτειρα Μαρία Ἀλεξανδρόβνα, ἐκοιμήθη μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν, ἣτις πρὸ πολλοῦ ἤγειρεν ἐν ἡμῖν φόβους. Πάντα τὰ ὑπὸ πεπειραμένων ἰατρῶν συσταθέντα μέσα πρὸς παλινθροσίν τῆς υγείας τῆς, μετὰ παντὸς ζήλου καὶ τρυφερᾶς φροντίδος πάντων τῶν ὑπηρετούντων αὐτῇ μετὰ ζωηρᾶς ἀγάπης καὶ ἀδόλου ἀφοσιώσεως, ἀπεδείχθησαν πρὸς βαθεῖαν ἡμῶν θλίψιν ἀνίσχυρα κατὰ τῆς νόσου ἣτις ἐτελείωσε τὴν πολύτιμον αὐτῆς ζωὴν—τὴν ζωὴν ἐκείνην ἣν μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ἀνευδότης ἀφιέρωσε μέχρι τέλους εἰς τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ εἰς ἔργα χριστιανικῆς ἀγάπης. Ἡ ἀδιάκοπος μητρικὴ μέριμνα ἦν ἡ νῦν ἀναπαυομένη ἐν Κυρίῳ αὐτοκράτειρα ἠσθάνετο ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν πολυαριθμῶν νεαρῶν πλασμάτων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτῆς φροντίδα, ἡ συμπάθεια πρὸς τὰ θύματα τοῦ τελευταίου πολέμου καὶ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, ἣτις δὲν περιωρίσθη εἰς τὰ ὅρια τῆς Πατρίδος μόνον, ἀλλ' ἐπίσης ἐξετάθη ἔτι εἰς ἀπωτέρω ὁμοπίστους θέλουσι, ἐδραίως πιστεύομεν, διὰ παντὸς διατηροῦνται ἐν τῇ μνήμῃ τῶν παρ' αὐτῆς εὐεργετηθέντων καὶ θέλουσι κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκτιμηθῆ ὑπὸ τοῦ δικαίου δικαστοῦ ἐν ἄλλῳ καὶ καλλιτέρῳ κόσμῳ.

Ἀντλοῦντες τὴν μόνην ἡμῶν παραμυθίαν ἐκ τῆς πεποιθήσεως ταύτης, καὶ ταπεινῶς κλίνοντες ἐνώπιον τῆς θελήσεως τοῦ Ἱψίστου καλοῦμεν πάντας τοὺς πιστοὺς ἡμῶν ὑπηκόους νὰ ἀναπέμψωσι ἐγκαρδίους ἔνδομύχους προσευχὰς πρὸς ἀνάπαυσιν τῆς ἀγ-

νῆς ψυχῆς ἐκείνης ἣτις νῦν ἀπῆλθεν εἰς οὐρανόους μονὰς αἰωνίου εὐδαιμονίας.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΗΜΩΝ

Ἡ χρῆσις τοῦ μικροσκοπίου ἐπήνεγκε τὴν ἀνακάλυψιν ἀπείρου πλήθους λεπτοτάτων ὄντων, ἅτινα ζῶσιν, αὐξάνουσι καὶ πολλαπλασιάζονται μετὰ ταχύτητος καὶ γονιμότητος θαυμασίας ἐντὸς τοῦ σώματος ἡμῶν. Ἀπειρὸς τοιαῦτα πληθὺς τῶν μικροσκοπικῶν τούτων παρασίτων καλουμένων μικροφύτων, ἥτοι φυτῶν ἐκ τοῦ γένους τοῦ φύκου καὶ τῶν μυκήτων, ὑπάρχει ἐν τοῖς ὄργανοις τοῦ στοματικοῦ μηχανισμοῦ. Τὸ στόμα ἡμῶν ἐξεταζόμενον διὰ τοῦ μικροσκοπίου φαίνεται ὡς εὐρεῖα πεδιάς καλλιεργημένη ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας συστήματα ζῶων ὀλόκληρα διατρέφονται. Καθὼς δὲ ὁ ἄνθρωπος τρέφεται διὰ κρέατος καὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς, τοιοῦτοτρόπως καὶ αὐτὸς χρησιμεύει εἰς διατήρησιν καὶ διατροφήν τούτων τῶν ζωῶν. Τὸ πλῆθος δὲ τῶν ἀσθενειῶν, αἰτινες προσβάλλουσι τὸν ἄνθρωπον καὶ αἰτινες, ἐν τισὶ περιπτώσεσι, καθιστῶσι θάσανον τὴν ζωὴν, εἰσι συνέπεια τούτων τῶν ὀλεθρίων παρασίτων καὶ τὰ πάθη τὰ προσβάλλοντα τὰ ὄργανα τῆς μασήσεως πρέπει ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἐπιβλαβῆ τούτων ἐνέργειαν. Ἀνάγκη λοιπὸν πᾶσα ἵνα διὰ δύο ἀπλῶν παραγγελμάτων ἀπαλλάξωμεν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν τῶσφ ὀχληρῶν τούτων παθῶν. Πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν παρασίτων τοῦ στόματος, καὶ διατήρησιν τῆς καθαριότητος τούτου, συνιστῶμεν τὸ ἐξῆς φάρμακον.

Λαμβάνομεν λίτραν ρουμιου ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεμεν 15 γραμμάρια ῥητίνης τῆς μύρρας. Ἀφήνομεν αὐτὸ τρεῖς ἡμέρας ἀνακατόντοντες ὅμως ἐκάστην πρωΐαν, ἔπειτα δὲ τὸ περνώμεν διὰ πανίου τινος καὶ τίθεμεν τοῦτο ἐντὸς φιάλης καλῶς κεκλεισμένης· μετὰ ταῦτα πλύνομεν τὸ στόμα κατὰ πᾶσαν πρωΐαν διὰ διαλύσεως ἐνὸς κοχλιαρίου τοῦ ὑγροῦ τούτου ἐντὸς ἐνὸς ποτηρίου ὕδατος.

Πρὸς καθαρισμὸν δὲ τῶν ὀδόντων λαμβάνομεν 30 γραμμάρια κόνεως φυτικοῦ ἄνθρακος, 4 γραμ. κόνεως καμφορᾶς καὶ 40 γραμ. ζείου τῆς Μαγνησίας. Διὰ τῆς κόνεως ταύτης τρίβομεν τοὺς ὀδόντας πρωὶ καὶ καὶ ἑσπέρας, φροντίζοντες ἵνα πλύνωμεν καλῶς τὰ στόμα μετὰ τὴν τρίψιν τῶν ὀδόντων. Γ. Δ. Δ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. Ι'.

Τί λέγει ἡ Γραφή περὶ τῶν ἀνθῶν.

Τὰ ἄνθη πολλάκις μνημονεύονται ἐν τῇ Γραφῇ. Ὁ ἄνθρωπος λέγεται ὅτι εἶναι ὡς ἄνθος, διότι ὡς ἀποθνήσκει καὶ θάπτεται ἐν τῇ γῇ, οὕτω τὸ ἄνθος μαραινεται καὶ ξηραίνεται καὶ πίπτει χαμαί. Ἡδυνάμεθα νὰ φέρωμεν πολλὰ κείμενα ἐνθα ἡ παραβολὴ αὐτῆ

γίνεται, ἀλλ' ἀκούμεθα εἰς ἐν, τὸ ὁποῖον εὑρηται ἐν τῷ πρώτῳ κεφαλαίῳ τῆς πρώτης ἐπιστολῆς τοῦ Πέτρου, ἐν τῷ 24 στίχῳ: «διότι πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε».

Ὁ ἄνθρωπος παραβάλλεται ἐν τῇ Γραφῇ πρὸς ἄνθος καὶ δι' ἄλλον λόγον. Τὰ ἄνθη ζῶσιν ὀλίγον μόνον χρόνον, καὶ αὐτὰ τὰ μακροβιότατα· τινὰ τούτων ὀλίγας μόνον ὥρας βιοῦσι, ὡς εἴπωμεν ἐν ἄλλοις κεφαλαίοις. Ταῦτο πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος συμβαίνει. Τινὲς θνήσκουσι νεώτατοι. Εἰσὶν ὠραῖοι ἐφόσον ζῶσι, καὶ γονεῖς ἔ φίλοι ποθοῦσι νὰ βλέπωσιν αὐτοὺς, ἀκριβῶς ὡς ποθοῦμεν νὰ θεωρῶμεν τὰ ὠραῖα ἄνθη. Ἀλλ' ὁ βίος αὐτῶν εἶναι βραχὺς, λίαν βραχὺς ὡς ἄνθος μίαν μόνον ἡμέραν ἀκμάζον, εἶτα δὲ μαραινεται καὶ πίπτει. Ὅταν νεαρὰ ὑπάρξῃς ἀποθνήσκουσι πόσον κατάλληλον εἶναι νὰ θέτωμεν ἄνθη ἐπὶ τοῦ φερέτρου. Τὸ τεθεὸς βρέφος εἶναι ὠραῖον καὶ εὐάρεστον τὴν θῆαν, ὡς τὸ ἀπὸ τοῦ στελέχους αὐτοῦ κοπὲν ἄνθος, ἀμφοτέρω δὲ συγχρόνως φθίνουσι.

Ἄλλ' ἴσως εἶπητε ὅτι οἱ γέροντες δὲν εἶναι ὡς τὰ ἄνθη, διότι ζῶσιν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἰσως φαίνεται μακρὸς ὁ χρόνος, ἀλλ' ἐὰν ἐρωτήσητε τούτους θὰ σᾶς εἴπωσιν ὅτι ὁ βίος, ὅταν βλέπωσιν αὐτὸν ὡς παρῳχημένον, εἶναι λίαν βραχὺς. Εἰσὶν ὡς τὰ μακροβιότατα ἄνθη. Ἐνὸς τῷ θνήσκον βρέφος εἶναι ὡς τὸ ἄνθος τὸ ζῶν ὀλίγας μόνον ὥρας, οἱ ἀποθνήσκοντες γέροντες εἰσὶν ὡς τὰ ἄνθη τὰ πολλὰς ἡμέρας διαρκούντα. Αὐτῆ εἶναι ἡ μόνη διαφορὰ. Τὰ ἄνθη πάντα θνήσκουσι, οὕτω δὲ καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι, ἕτερα δὲ ἄνθη καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι λαμβάνουσι τὴν θῆσιν αὐτῶν.

Παραβάλλουσα τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὰ ἄνθη ἡ Γραφή λαλεῖ περὶ αὐτῶν ὡς ἀποκεκομμένων· διότι ὁ θάνατος εἶναι πολλάκις τὸσον αἰφνίδιος εἰς τε τοὺς νέους καὶ τοὺς γέροντας ὥστε λέγονται ὡς ἀποκυπέντες ὡς χόρτος ἢ ἄνθος. Βλέπετε ὠραῖον ἄνθος ἰστάμενον μετὰ τοῦ χόρτου, δροσερὸν καὶ φαιδρὸν, ἐν τῷ λαμπρῷ ἡλίῳ. Ἀλλὰ τὸ δρέπανον τοῦ θριστοῦ τὸ κόπτει, καὶ μαραινεται καὶ θνήσκει. Οὕτω συμβαίνει ὅταν ἔλθῃ ὁ θάνατος, εἰς τοὺς πλήρεις ῥώμης καὶ κάλλους. Τοσοῦτω αἰφνιδίως εἶναι ἡ μεταβολὴ, ὥστε φαίνεται ὡσανεὶ τῶντι ἀπεκόπησαν ὡς τὸ ἄνθος.

Ἡ Γραφή παραβάλλει τὸ κάλλος τῶν ἀνθῶν, τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πρὸς τὴν δόξαν τοῦ Σολομώντος καὶ εὐρίσκει ὅτι ἐκεῖνα εἶναι ἀνώτερα κατὰ τὴν διακόσμησιν τοῦ μεγάλου καὶ πολυτελεῶς ἐνδεδυμένου βασιλέως. Λάβετε τὴν πλουσιωτέραν ἐνδυμασίαν καὶ παρατηρήσατε αὐτὴν προσεκτικῶς, καὶ ἔπειτα θεωρήσατε τὸ κοινότερον τῶν ἀνθῶν. καὶ θέλετε εἶπει ὅτι ταῦτα εἰσὶν ὠραιότερα τοῦ πλουσίου ἱματισμοῦ. Ἡ διαφορὰ δὲ γίνεται μεγαλητέρα ὅταν μεταχειρισθῆτε μικροσκοπίον. Τὸ λαμπρὸν ἱμάτιον φαίνεται χονδροειδὲς ὅταν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου μεγεθυνθῇ, ὅμως τὰ ἄνθη φαίνονται ὠραιότερα ὅσω πλείοτερον μεγεθύνονται· καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα θεωροῦ-

μεν κοινῶς ὡς ῥίζας, εἰσὶν ὠραῖα ὅταν ἀκριβῶς τὰ ἐξετάσωμεν.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΑΠΗΤΩΝ. — Οἱ τάπητες, οἱ καλούμενοι κοινῶς κελίμνια, ἦσαν ἐν χρήσει σχεδὸν περὶ τὴν 8ην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χριστοῦ, οὐχὶ ὅμως τοιοῦτοι, οἳ εἶναι σήμερον, οὐδὲ ἡ χρῆσις αὐτῶν ὁμοία μετὰ τὴν σημερινήν. Τότε ἠπλωνον αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ὧν ἐκάθητο οἱ ἄνθρωποι οἱ ὑπὸ σκηνὰς ἐνδιαιωόμενοι, ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη μεταχειρίζονται αὐτοὺς οἱ Τούρκοι, ὅταν πρόκηται νὰ προσκυνήσουν. Δὲν εἶναι ὅμως γνωστὸν, καὶ τότε ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ μεταχειρίζονται αὐτοὺς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν. Ἀναφέρεται, ὅτι τὴν 12 ἑκατονταετηρίδα μετὰ Χριστοῦ εἶχεν εἰσαχθῆ ἡ χρῆσις αὐτῶν ἐν ταῖς οἰκίαις καὶ ἐθεωρεῖτο μάλιστα ὡς πολυτελείας ἐπιπλον ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ ὑφανσις μαλλίνων ταπήτων, μετενεχθεῖσα ἐκ Περσίας, εἰσήχθη ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἑρρίκου τοῦ δ', τῷ 1610, ὅτε εἶχον μεγάλην τιμὴν οἱ περσικοὶ καὶ τουρκοικοὶ τάπητες. Ὁ ἐργασιὸς ἡ ἄλλως καλουμένη Ὀλλανδικὴ ὑφαντικὴ μηχανὴ εἰσήχθη ἐν Λονδίῳ ἐξ Ὀλλανδίας τῷ 1673 περίπου, ἀλλ' ἔκτοτε ἐτροποποιήθη μεγάλως, ἐβελτιώθη καὶ τοιαύτην ἔλαβε κυκλοφορίαν καὶ ἀνάπτυξιν ἡ τοῦ τοιοῦτου εἶδους μηχανὴ, ὥστε ἐν τῇ μεγάλῃ Βρετανίᾳ ὑπάρχουσιν ἤδη 250,000 ὑφαντικαὶ μηχαναὶ διὰ τῶν χειρῶν κινούμεναι καὶ 75,000 μηχαναὶ τοιαύται, αἰτινες κινοῦνται διὰ τοῦ ἀτμοῦ, ἐκάστη τῶν ὁποίων, ὑφαίνει 22 πήχεις καθ' ἐκάστην. Αἱ διὰ τοῦ ἀτμοῦ ὅμως αὐταὶ μηχαναὶ εἰσήχθησαν τῷ 1807.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἀδύνατος ἐχθρὸς δὲν δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ, διότι ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐπιστεύομεν, ὅτι ἐκ σπινθήρος δὲν δύναται ν' ἀφθῇ πυρκαϊά.

— Ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ τελευταῖον πρᾶγμα ὅπερ ἐκλείπει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

— Ἄς τιμῶμεν τὸ γῆρας, ἀφοῦ πάντες πρὸς αὐτὸ τὸ τέρμα τείνωμεν.

— Τρία πράγματα εἰσὶν τὰ δυσκολώτερα ἥτοι τὸ νὰ φυλάττωμεν ἐν μυστικόν· νὰ λησμονῶμεν μίαν προσβολήν, καὶ νὰ κάμωμεν καλὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ μας.

— Τὸ μόνον ὅπερ παλαιότερον ταχύτερον εἶναι ἡ εὐεργεσία.

— Ἡ ἡλικία καὶ ὁ ὕπνος μᾶς δεικνύουσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ὁδὸν τοῦ θανάτου.

— Ἡ εὐδαιμονία τοῦ σώματος ἐγκρατεῖται ἐν τῇ υγείᾳ, ἡ δὲ τοῦ πνεύματος ἐν τῇ μαθήσει.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ (*)

Στὸ σπίτι εἶχε κλεισμένα
Ὁ Μοῦρτος τὰ φλωριά,
Γυρίζει μιὰ βραδυά. . .
Ἦταν κλειμμένα.

Με ἀπελπισμένους τρόπους
Τὸ μέτωπο βαρεῖ,
Ὅλους κατηγορεῖ,
Θεὸ καὶ ἀνθρώπους.

Φιλάργυρε, μὴ πέφτης
Σὲ ἀπελπισία τρελή,
Ἡ ἀστυνομία καλλή,
Κουτὸς ὁ κλέφτης.

Τὰ βρῆκαν τὰ φλωριά του. . .
Τᾶεῖδε καὶ σπαρταρᾶ,
Καὶ χάνει ἀπ' τῆ χαρὰ
Τὰ λογικά του.

Ἀνὴν τώρα, τὸν πειράζει
Παραξενιά τρελή,
Ταῖς ὡμορφαις καλεῖ
Καὶ τὰ μοιράζει.

Σκόρπα τοὺς θησαυρούς σου.
Ξένους παντοτεινά.
Ὡ, τώρα ἀληθινά
Βρῆκες τὸν νοῦ σου!

(*) Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Χ. Ζαλοκώστα.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * Κατὰ τινα ἐπὶ τῆς παραγωγῆς τοῦ καφέ στατιστικὴν τὸ προῖον τοῦτο φαίνεται ὅτι κατὰ τὸ 1855 παρήγετο μέχρι τοῦ ποσοῦ 330.165.000 χιλιογράμμων τὸ 1865 ἀνῆλθεν εἰς 421.950.000 χιλιόγρ. κατὰ δὲ τὰ τρία ἔτη ἀπὸ 1876—8 490.840.000 χιλιόγρ.

* * Ἡ πρώτη ἀπόπειρα πρὸς τηλεγραφικὴν συγκοινωνίαν ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἐν Γενεύῃ Γεωργίου Λεσάζε ἐν ἔτει 1774.

* * Οἱ περιηγηταὶ δύνανται νῦν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν κρατῆρα τοῦ Βεζουδίου ἀνευ τοῦ κόπου ν' ἀναρριχῶνται, συμπληρωθέντος τοῦ σιδηροδρόμου. Ὁ σταθμὸς τούτου κείται εἰς 810 μέτρα ὕψος. Ἐστιατόριον καὶ καφενεῖον χωροῦνται περὶ τοὺς 100 ἀνθρώπους εὐρηταὶ ἐν τῷ σταθμῷ. Δύο ὑπάρχουσιν ἀμαξαὶ ὁ Βεζουδίου καὶ ἡ Αἴτην χωροῦσαι ἐκάστη δώδεκα πρόσωπα.

* * Κατὰ τινα ὑπολογισμὸν 1.500.000 δολλάρια δαπανῶνται ἐτησίως ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις εἰς πνευματώδη ποτά, 2.000.000 ἀνθρώπων γίνονται δυστυχεῖς κατ' ἔτος, 40.000.000 δολλαρίων δαπανῶνται ἐτησίως πρὸς ἀποτροπὴν ἐγκλημάτων ἐγένονταν τὴν ἀρχὴν αὐτῶν εἰς τὴν μέσθην. Ἐντεῦθεν ὁ λόγος διατὶ ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις μεγίστη καταβάλλεται προσπάθεια παρ' ἑταίρειων καὶ ἄλλων σωματείων πρὸς κατάπαυσιν τῆς χρήσεως πνευματωδῶν ποτῶν.

* * Ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτείαις 5000 ἡμερησίδες δημοσιεύονται, ἧτοι 1 ἀνὰ 7000 κατοίκους. 1260 ἐν Μεγ. Βρετανίᾳ καὶ 1640 ἐν Γαλλίᾳ ἧτοι 1 ἀνὰ 23.000 700 ἐν Πρωσίᾳ ἧτοι 1 ἀνὰ 26.000, 506 ἐν Ἰταλίᾳ ἧτοι 1 ἀνὰ 44.000. 365 ἐν Αὐστρίᾳ ἧτοι 1 ἀνὰ 105.000 300 ἐν Ἑλβετίᾳ, ἧτοι 1 ἀνὰ 8000. 275 ἐν Βελγίῳ ἧτοι 1 ἀνὰ

15.000, 225 ἐν Ὁλλανδίᾳ ἧτοι 1 ἀνὰ 16.000, 200 ἐν Ρωσίᾳ ἧτοι 1 ἀνὰ 330.000. 300 ἐν Ἰσπανίᾳ ἧτοι 1 ἀνὰ 75.000. 150 ἐν Νορβηγίᾳ καὶ Σουηδίᾳ ἧτοι 1 ἀνὰ 36.000 100 ἐν Δανίᾳ ἧτοι 1 ἀνὰ 20.000 100 ἐν Τουρκίᾳ ἧτοι: ἀνὰ 300.000 καὶ 60 ἐν Ἑλλάδι ἧτοι 1 ἀνὰ 26.600 κατοίκους.

* * Κατὰ τινα ἔκθεσιν ἐν τῷ ἀγγλικῷ κοινοβουλίῳ ληφθεῖσαν ἐκ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λουδίνου 22 θάνατοι συνέβησαν ἐκ καταπλακώσεως ἀνθρώπων ὑπὸ ἀμαξῶν κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον, καὶ 321 πληγῶσεις. Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι πανταχοῦ ὑπάρχει ἡ δυστυχία ἢ ἐκ τῆς ἀχαλινώτου ὀρυγῆς τῶν ἀμαξῶν καὶ κάρρων οὐ μόνον δὲ ἐν Ἀθῆναις.

* * Κατ' ἐπίσημον στατιστικὰς ἐντὸς τῶν 50 τελευταίων ἐτῶν 10 ἑκατομμ. μετηνάστευσαν εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Λύσις Αἰνίγματος Δ'

Ἰκόνιον—κόνειον—εἰκῶν—ἴον

Ἔλυσαν δ' αὐτὸ ἡ κ. Ἰουλίᾳ Δ. Σιληθριώτου καθὼς καὶ οἱ κ.κ. Κωνστ. Α. Ἡλιόπουλος, Γ. Ι. Ποσειδοῦρος, Ἰωάννης Περίδης, Ἰωάννης Ν. Εὐριπαιός, Ι. Κ. Μηλιάτης (Ἀθηνῶν) Νικόλαος Χρ. Κουτσογιαννόπουλος (Θεσσαλονίκη) Δημήτριος Στάης, Παναγ. Στεφανίδης (Σμύρνη), Ἰωάν. Κ. Τζάθας (Ἰδρας).

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'

Τῶν σπλάγγων ἐκ τῶν μητρικῶν μ' ἐκβάλλουν μετὰ πόνου,
Χωρὶς μορφήν καὶ ἀσχημον, ἐκτὸς πλὴν ὄγκου μόνου.
Με καίουσι μὲ τύπτουσι καὶ αἰφνης χιλιάδας
Ὅμοίον μου καὶ ἀδελφῶν ἐγὼ γεννῶ ομάδας.
Οἱ φίλοι μὲ λατρεύουσιν, ὡσπερ θεὸν μέγανον,
Ἄλλὰ καὶ ὡς κατάδικον μὲ φυλακίζουν ἄλλον.
Σ τὸ ἓνα μου τὸ πρόσωπον εὐθὺν τὸ στέμμα φέρω,
Σ τὸ ἄλλον δὲ σημεῖον τι τοῦ Διοφάντου αἴρω.
Ἐάν, ὦ φίλε, προσπαθῆς σπουδαίως νὰ μὲ λύσης,
Σ τὴν ἀγορὰν εὐρίσκομαι, ἐκεῖ νὰ μὲ ζητήσης.
Τὸ ἔλρον τῶν στοιχείων μου τρεῖς εἰν' ἑκατοντάδες,
Καὶ ἄλλη μία πρὸς αὐταῖς καὶ ἑνδεκα μονάδες.

Γ. Δ. Διόμου.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΙΝΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ὑπὸ Διονυσίου Μαρτελάου, Δικηγόρου. Ἐν τῇ μελέτῃ ταύτῃ ὁ ἐν Ζακύνθῳ ἔγκριτος δικηγόρος κ. Δ. Μαρτελάος ὑποδεικνύει τὴν διόρθωσιν πολλῶν ἀρθρῶν τῆς ἡμετέρας Πολιτικῆς Δικονομίας, δι' ἧς συντέμνεται ἡ διαδικασία πρὸς τὸ συμφέρον τῶν δικαίων καὶ πρὸς ἀκριβῆ ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης. Ἡ πραγματεία πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἀθηναίδος ἀντὶ δραχ. 1,25, πέμπεται δὲ τοῖς βουλομένοις εἰς τε τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν ἀποστελλομένης ἡμῖν τῆς τιμῆς εἰς γραμματόσημον ἐλληνικὸν ἢ γαλλικόν.

ΑΥΡΑ Μηνιαῖον περιοδικὸν ἐν Πάτραις συνιστῶμεν πολὺ τὸ ἀξιόλογον τοῦτο περιοδικόν.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1878 τοῦ κ. Μ. Δ. Σεϊζάνη, μετὰ εἰκονογραφιῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς Ἀθηναίδος.